

THE CIGARETTE

(Short Story)
(Trần Nghi Âu Cơ)

On September 17th, at five o'clock in the afternoon, a bus full of tourists squeaked into the main station of a small city named Dalat, located atop the Langbiang Mountain. Everyone was mildly nauseous after a turbulent ride up the Blao Pass, a sinuous road famous for its never-ending unpredictability, regardless of the number of times one had traveled on it. One by one, groups of tourists gathered their belongings and wandered off into the city, pushing past street vendors and taxi drivers, who had swarmed around the new arrivals hoping to make some money. In the midst of all the pandemonium—frustrated young parents dragging their boisterous children into taxi cabs, while more daring travelers ventured down the uneven streets looking for dinner—Allen, a quiet young man, drifted away from the rest of the crowd, completely absorbed in his outdated street guide of Dalat. He appeared to be below average in every way: from his misshapen backpack, to his disheveled brown hair, down to his wrinkled khakis that sported a single thread trailing from one of the pocket seams. Even the scuffs on his boots seemed to say, “I am the most forgettable, most irrelevant lump of matter in this universe.”

He didn't notice the freezing cold of the mountain air as he wandered aimlessly around the station, seemingly trapped in the generic descriptions of the city that his book had to offer. The cold finally penetrated his deep concentration when a particularly strong burst of wind bellowed over him, ruffling the pages. He shuddered, tucking the book inside the pocket of his jacket and lit a cigarette with great difficulty, for the wind was reluctant to allow him any source of warmth. And for the first time since he arrived, he saw the city and was awestruck by how dreamlike it was. His guidebook had called Dalat “the Paris of Việt Nam” and he was beginning to see the reason why. A fog had descended over the city, giving the light of the streetlamps a mystical glow against the graying background of the sky. The lake across the street from the station looked almost like it was floating; blanketed by the mist, the surface glimmered with the city's lights—flashes of cell phone screens, headlights of speeding scooters, burning incense—making it impossible for Allen to determine where the lake ended and the sky began.

As he watched the remainder of his fellow tourists walk out of the station, he began to panic, realizing that he didn't know what to do nor where to go next. He immediately regretted his impulsive decision to take off on an uncharacteristically spontaneous trip halfway around the world. When he got laid off from his data entry job, his mother, the eternal optimist, encouraged him to take this opportunity to “explore life” implying that, at twenty-seven, his years to live recklessly were nearing an end. The problem was that Allen's severe phobia of rejection prevented him from experiencing any real adventure.

Allen chose instead to take refuge in his introversion, forcefully telling himself that social skills were unimportant in the grander scheme of things.

Still, he cursed his lack of social skills as he stood under a streetlamp, frantically scanning his guidebook, trying to figure out where the nearest hotel was. Unfortunately, his book, a longtime occupant of his mother's "Future Vacations" box, was missing its most crucial page: the map of Dalat. His ever practical mother had convinced him that an updated guidebook would be a waste of money because the only important thing in these books was the list of interesting locations to visit. However, she failed to remember that the second most important thing in a guidebook was the map on which to find the aforementioned "interesting locations," having torn that page out years ago, in order to use for a collage, the picture of a Vietnamese girl in a traditional áo dài on the other side of the page.

Allen tried not to think about what he could have done and tried to focus on his present situation, racking his brain for possible solutions. Ignoring the most obvious option while remaining faithful to his timidity, he pretended not to see the friendly smiles of the locals who looked at him pityingly, perhaps sensing his predicament. He was hungry and tired and his backpack seemed to sag under the weight of his anxiety. And even though the thing he craved for most in the world was a cup of coffee, his shyness prevented him from asking anyone for help.

He had just settled down on a bench, resigning himself to a sleepless night on the street when his stomach protested loudly. Frustrated with his ineptness, he surveyed the emptying station, promising himself that he would ask someone for help, even if the notion of being ignored made his heart pulse with fear. He spotted a couple across the street walking hand in hand along the edge of the lake. The man, who seemed oblivious to the crisp air in his collared t-shirt and cargo shorts, had curly blonde hair that made his head look like an abnormally shaped stump of broccoli. The woman, more appropriately dressed in her woolen peacoat, was a full head shorter than her companion. In an instant, Allen decided to forego his previous promise to himself and came up with an entirely new plan that better suited his personality: he was going to follow these two to their hotel and book a room for himself, hence avoiding any social contact whatsoever. He couldn't help but grin proudly as he swung his backpack over his shoulder and quickly strode after the couple, keeping an appropriate distance.

Completely unaware of their role in Allen's cleverly devised plan, the couple continued to talk, the man in an American accent, while the woman, who Allen assumed was Vietnamese, spoke in mildly broken English.

"What's the name of this lake?" the man asked.

The woman turned towards the water and answered, "It Hồ Xuân Hương."

"It's beautiful. 'Specially at night."

She nodded. “Do you know one person commit suicide here every year?” She shuddered. Allen couldn’t tell if it was because of the cold or because of what she had just said.

The man peered at the lake thoughtfully, almost as if expecting to see someone standing at the edge, ready to jump. “That’s really creepy. Does anyone know why?”

Nudging closer to him, she said, “They say suicide spirit live in lake. When a person walking near the lake is matching with the spirit—”

“Matching?”

“Matching. You know, like they go with each other. They fit.” She was getting flustered.

“Compatible?”

Allen doubted the woman understood what that word meant, but she nodded nonetheless and continued with her story, “Anyway, the spirit tell the person to commit suicide. And year after that, the ghost of the person who commit suicide make another person commit suicide to replace their own spirit. Like a circle.”

It was Allen’s turn to shudder. He sped up, closing the distance between himself and the couple.

The man laughed and wrapped his arm around the woman’s small shoulders. “You don’t really believe that, do you?”

She shrugged and replied, “That what they say.”

The mist of the lake slowly fell from view and the two continued to walk in silence while Allen followed closely, trying to be inconspicuous. After a few nearly empty blocks, the couple turned onto a bustling street full of young people cruising along a row of crowded cafes. Allen immediately forgot about suicide spirits and never-ending cycles of death. Even his fool-proof plan to get shelter for the night escaped his mind as he got lost in the throng of people shouting at each other over handfuls of assorted sweets or clumps of sweet rice wrapped in banana leaves. Coffee. He had wanted coffee. For a moment, Allen rejoiced in the presence of other people and began to stroll along the strip of cafes trying to decide which looked the most inviting. He finally settled on a quaint place named Artista at the very end of the row.

Allen walked up the steps of the café and squeezed past the heavy glass doors. He stood at the door for a few minutes unnoticed. The waiters and waitresses, dressed in white buttoned shirts and black slacks, hurried past, only turning to him to offer an apologetic smile whenever they bumped into him. He stood there, becoming more and more embarrassed, feeling unwanted. Should he sit down? Should he leave? After about five minutes, one of the available waitresses sitting idly by the bar, a teenage girl with a bored expression on her face, dragged her feet toward him and motioned toward an empty table near the back. She waited until he had sat down, then handed him a menu, and walked away. Allen leaned into his cushioned chair feeling ill-at-ease, becoming more and more homesick. He missed his small room in his mother’s house. He missed his books and his cat. But most of all, he missed familiarity.

Allen sighed and lit a cigarette. Knowing there wasn’t anything he could do except endure the rest of the trip, he assessed his surroundings, losing himself

in the haze of cigarette smoke. The café was dimly lit by dull yellow light bulbs dressed in simple ceramic shades, fixed on various corners of the room. The café was humming with quiet conversation, friends telling animated stories or confiding secrets, but the majority appeared to be on dates. In order to forget that he was alone and without a place to sleep for the night, Allen turned his attention to a pair of young lovers sequestered in the dark corner at the table next to his. They were nervously holding hands, exchanging gentle caresses. The man was softly talking to the girl, inducing bubbly strings of giggles from her. Allen strained to hear what they were saying, hoping, in vain, to catch some of the Vietnamese he had picked up from his guidebook. He gave up his eavesdropping when the young waitress returned to take his order. Fumbling through the pages, he quickly scanned through the menu, helpfully written in English, French and Vietnamese, and ordered a black coffee and a piece of cake.

When he resumed his observation, his neighbors had paid for their drinks and were armoring themselves up against the cold with jackets, scarves, and gloves. Allen watched while the young man lovingly pulled the hood of the girl's jacket over her head. She smiled at him, fitting her arm into the crook of his elbow and snuggled in close to his side. Prepared for the autumn chill, they walked out onto the street.

Allen stared at the empty spot where the couple had stood and continued to stare when his coffee and cake were brought out. Never in his life had he sat in a dark corner caressing a girl's hand, never had the crook of his elbow been the object of affection for a girl, never had he drawn the hood of a jacket over a girl's head to protect her from the cold. And, he was ashamed to admit, never in his twenty-seven years of life had he ever felt the lips of an attractive girl press against his own. When he was in his teens, he begrudged the other boys his age who dared hold hands with girls in school hallways, wondering what they knew that he didn't. But when he grew older, the jealousy was replaced with sadness, a sadness that undeniably meant he was to remain alone for the rest of his life.

He was so caught up in his self-depreciation that he forgot about the cigarette between his fingers until it burnt right down to the end, stinging him. He rubbed the cigarette out on an ashtray and took a sip of coffee. Determined to enjoy himself, if even a little, he sat up straight and was about to start on his piece of cake when a voice interrupted him.

"You smoke, yes?" Allen looked up and found himself face to face with a slim, fashionably dressed Vietnamese girl of about twenty.

As usual, his body seemed to malfunction in the presence of all attractive girls and he only managed a nod.

The girl curved the corners of her red lips upward and held out a newly lighted cigarette to him. "You finish for me, please?"

Allen stared at her, too nervous and surprised to remember any of the Vietnamese he had taught himself. A pretty girl had never paid him any attention before, much less talked to him.

“Mister, please?” She held the cigarette higher and turned her head towards the door impatiently, adjusting the weight of her oversized bag on her shoulder with her other hand.

Allen blushed, then nodded self-consciously, and raised his hand to take the cigarette from her fingers. The tip of her nails grazed gently against the back of his fingers, causing the slightest of trembles to trail down his spine. His tongue betrayed him and released a garbled, “cám ơn,” Vietnamese for thank you.

She let out an amused snort and hurried out the door.

Allen raised her cigarette to his lips and inhaled. The taste of the cigarette was unfamiliar and different from his usual brand. He knew that if he smoked it, he would spend all night coughing violently. But, he continued to hold it between his lips because, at that moment, the strangest feeling was overtaking him. He felt like he was floating. The cigarette on his lips was the closest thing he had ever gotten to a kiss. Allen’s heart was speeding in a steady crescendo and he almost stood up in the midst of the café to conduct the symphony of his first kiss. Somehow, he restrained himself, his brain brushing against the possibility that she had chosen him at random. But as soon as the thought entered his mind, it left, leaving him jubilant and hopeful.

He held the cigarette between his fingers, examining it closely, hoping to find some visible traces of the girl, his girl. Who was she? A student, perhaps? A college student struggling to pay her rent. What was she studying? Maybe something romantic and impractical like art or literature, he surmised. He imagined the way the girl would link her arm onto his and snuggle against him when they took walks together. She would teach him Vietnamese, of course. And he would teach her English. She would have to know English in order to live in America.

Suddenly, a thought struck him. And the absurdity of his forgetting the most obvious factor made him laugh out loud, causing the people in adjacent tables to glance suspiciously at him. It had just occurred to him that she might not even want to move to America. Of course! Then he would stay in Việt Nam. Buy a small house right here in Dalat, open a business, perhaps a small bookstand, like the ones he’d seen in Sài Gòn.

It was then that Allen realized just how wonderful Artista was, how wonderful his fellow patrons were, how wonderful the little waitress, who had come to bring him a complimentary pot of tea, was. He looked at her and grinned, placing the cigarette in the ashtray gingerly as if he was tucking a baby into bed.

“Your name?” he asked her.

“I am Xy.” She flashed a sheepish smile.

“Ah, Xy,” He let the name settle on his tongue before continuing, “Hello, Xy. This is a beautiful city, a bit cold, but beautiful, all the same. I’m thinking of buying a house here. You know any that’s selling?”

Xy grinned and lowered her head, not understanding.

Allen didn’t seem to notice and ranted on, “And this café, this café is amazing! I love the dark lights and secretive corners. Maybe I’ll buy the same

lights for my own house. Hmm.” He peered at her, changing his face into what he hoped was a friendly expression.

She only smiled and said, “Ok. I go work now, mister!” While she turned to leave, she added, “Be happy!” as if those two words (her favorite English words) were a response to everything he had just told her, everything she hadn’t understood.

Her last words resonated in his eardrums and he felt happier than he ever remembered feeling. Yes, I’ll be happy, he thought, I am happy. And with that, he scooped a bit of the cake and brought it up to his mouth. His teeth scraped against the metal prongs and his tongue savored the taste, devouring the slice of cake in a matter of seconds. He lit another cigarette, leaned into his chair and looked around the café feeling extremely pleased with himself and his surroundings. He finally understood what those corny romance movies were all about. Love was the most amazing, most satisfying thing. Allen felt like he was in cahoots with the rest of the world and that, for once in his life, everything was on his side. Unable to contain himself, he laughed out loud again, wishing he had a friend to share this moment with.

And almost as if someone was reading his mind, a voice interrupted his musings. “And what makes you so happy?” The voice came from the table behind his. Allen turned around and saw a smiling young Vietnamese man wearing an NYU hoodie, stylishly faded jeans and a pair of white slip-on Vans. The man waited patiently for an answer, pulling his chair closer to Allen’s.

Feeling daring and grateful for the company, Allen began to speak, abandoning his usual shyness, “Well, I just met this girl...”

And in great detail, forgetting that he’d never met this man before, he revealed the whole story of the cigarette. The only thing he left out was his association of the cigarette to a “first kiss”, feeling embarrassed in front of this cool, handsome stranger. Instead, he elaborated on the pink of her cheeks, the glisten of her hair, the sweetness of her perfume, all the minute details that he had stored so carefully in the attic of his mind. After he finished, Allen was breathless and lightheaded, feeling mildly disappointed that the greatest adventure of his life had taken so little time to tell.

The stranger leaned back in his chair, nodding contemplatively. Not saying a word, he tinkered with his café phin, a small coffee filter. Allen grew impatient but was afraid to speak.

The stranger finally exhaled deeply, looking up. “That’s an interesting story. Kinda weird, but interesting. Vietnamese girls—ah, I don’t even know. Maybe your girl was in a rush.” He smirked at Allen patronizingly, then added, almost as an afterthought, “I’m Lô, by the way. You know, like high and low.” Lô spoke in quick, staccato sentences that Allen found difficult to understand.

Nevertheless, he said, “I’m Allen,” secretly reveling in the words “your girl.”

Lô nodded, stirring his coffee, “Pleasure.” He paused for a moment, then continued to speak, “Well, something similar happened to me last year on my annual trip to Việt Nam. I was in this dark club in Sài Gòn. A shady place, you know, drugs and all that. But it was the only one still opened at 4 AM. So I was

going to get some drinks for, hmm, the ladies.” LỘ winked at Allen, who reddened.

“Anyway, I got lost ‘cause the damn lights kept changing colors and I couldn’t figure out where I was. So, somehow I ended up in this dark room, maybe one of those special, reserved rooms, you know.”

Allen wasn’t sure he did, but nodded anyway.

LỘ continued, “Half of the drinks had spilled and I was getting mad. Suddenly two arms hugged my neck. Girl arms, you know, I could just tell. Anyway, I felt the softest lips kiss mine. I didn’t even know this girl and there we were, tongues swirling, roaming hands.” He winked again. “And then she was gone, without a word. And that was it.”

“Did you ever find out who she was?” Allen asked.

“Nah. But I have to say, that was the most erotic kiss I’ve had up till and since then. A real life romance mystery, eh?” LỘ chuckled at his joke, cocky and self-assured.

Allen sipped his coffee, not knowing how to reply.

LỘ gazed out the window and drank the last of his coffee. “Well, I should get going. It was nice meeting you, Allen. G’luck on that whole cigarette situation.”

He held out his hand and Allen shook it, smiling awkwardly. “Thanks. Um, you too.” He regretted what he had said as soon as the words left his mouth, realizing that they made no sense.

LỘ grinned, amused. “Right. See you around!” And he left, letting a rush of cold wind burst into the café as he opened the door.

Allen looked after LỘ’s retreating figure, quietly reprimanding himself for not asking LỘ about a hotel. He was also slightly disheartened by the lack of intimacy in his own adventure in comparison to LỘ’s. In spite of that, Allen was confident that his girl would return to the café that night and decided to wait for her. He made another promise to himself that when she returned, he would go up to her, gently take her hand in his and tell her just how much she meant to him, despite the fact that they knew nothing about each other. He was confident that she would feel the same way. After all, this was how love was portrayed in all the movies and books: crazy and illogical, perhaps with a touch of danger. He wouldn’t let this opportunity pass like LỘ did with his mystery kisser.

Impatient for the moment when he would see her again, Allen reached into his backpack and pulled out his guidebook, the directionless guidebook, the only accomplice to his love affair. With one hand, he tightened the collar of his jacket around his neck, while opening the book with the other. He began to read the words he’d read so many times before, not absorbing a single one, until his eyelids grew heavy and his head drooped down onto his chest. He was dreaming about the girl’s delicate hand caressing his hair when he woke up with a start to find Xy shaking his shoulder. “Mister! Mister! It midnight. We close.” Allen rubbed his eyes and stood up, stuffing his book into his backpack. The café was empty. Xy stood by his side and waited while he zipped up his jacket. He heaved his backpack onto his shoulder and stumbled out the door, mumbling a good-bye to her.

His mind was still swirling around the girl with the cigarette. She hadn't come back, he realized, a bit hurt. Allen was beginning to doubt if the world had ever been on his side. He should've realized that the girl probably just didn't want to waste a cigarette and only chose him because he was sitting nearest to her. Still, he felt like the butt of a cruel joke put on by the girl and, he concluded melodramatically, the world. Tomorrow, he thought spitefully, tomorrow I'll leave and never come back to this stupid city. With that, he trailed off into the night, fuming in his disappointment and anger, temporarily forgetting that he had nowhere to go.

Back in the shadowy café, Xy was busy cleaning Allen's table. She adjusted the tablecloth and straightened the chairs. Using a wet rag, she swept off all traces of any cake crumbs. And with one last sweeping motion, she emptied the ashtray full of dented matches and broken cigarette stubs into the trashcan. Then she turned off the lights, leaving only a hazy reflection of the moon on the surface of the table, so bare, it looked like no one had ever sat there.

(Written in April 2009)

□

ĐIỀU THUỐC LÁ

(Truyện ngắn)

(TTBG chuyên Việt ngữ)

Buổi chiều ngày 17 tháng chín, một chiếc xe buýt chở đầy khách du lịch ì ạch lăn vào nhà ga chính của Dalat, một thị xã tọa lạc trên vùng núi Langbiang. Sau khi vượt qua ngọn đèo Bảo Lộc ngoằn ngoèo uốn khúc và dài như vô tận, ai nấy đều cảm thấy nhức đầu. Gom góp hành trang, từng nhóm riêng rẽ cùng nhau lang thang hướng về phố chợ, nơi có những người tài xế taxi đang chờ khách và những kẻ bán hàng rong lớn giọng mời chào. Giữa quang cảnh náo nhiệt — có người bực bội lôi kéo đứa con cứng đầu vào xe taxi, có kẻ bạo dạn thẳng bước trên những con đường khúc khuỷu tìm kiếm cái ăn — Allen, một chàng trẻ tuổi vẻ xuề xòa đơn giản, lách khỏi đám đông, đôi mắt chăm chú vào cuốn sách hướng dẫn du lịch rất cũ đang cầm trên tay. Ba lô đeo vai bụi bặm, mái tóc rối bù, cái quần kaki nhàu nát có một đường chỉ sút ra nơi mép túi, trông chàng không có gì đặc biệt. Ngay cả những vết suorét mòn trên đôi giày cao cổ cũng dường như muốn nói lên giùm chàng câu nói "Tôi là một người rất vô dụng, không đáng nhớ, hoàn toàn không quan trọng trên cuộc đời này."

Đi vẫn vơ quanh nhà ga mà chẳng màng lưu tâm đến không khí núi đồi, Allen cơ hồ bị cuốn hút vào trong các cảnh quang được mô tả trong sách. Một cơn gió thổi mạnh thấm nhập vào người, làm lật tung những trang giấy. Allen rùng mình, nhét sách vào túi. Khó khăn lắm anh mới đốt lên được một điếu thuốc lá. Xong, lần đầu tiên từ khi đến đây, anh mới thấy ngạc nhiên bởi sự mơ

mộng của một thị xã được gọi tên là "Paris của Việt Nam" và bắt đầu hiểu lý do tại sao. Suong mù giăng mắc; những ngọn đèn đường tỏa ra luồng ánh sáng thần bí dưới màu trời âm đạm. Cái hồ rộng đối diện nhà ga dường như bay bổng; trên mặt nước phản chiếu óng ánh đủ các loại ánh sáng của thành phố -- các màn hình của các điện thoại di động, đèn pha của những xe gắn máy, đóm cháy đỏ từ những bó nhang-- khiến Allen khó xác định được phần cuối hồ nằm ở đâu và từ nơi đâu là khởi điểm của bầu trời.

Nhìn những người khách cuối cùng rời bỏ nhà ga, Allen bắt đầu hoảng sợ nhận ra rằng anh không biết phải làm gì hoặc đi đâu tiếp đó. Lập tức anh đâm hối hận theo cái quyết định bốc đồng muốn làm một chuyến đi xa quê nhà hằng nửa vòng trái địa cầu. Vừa mới đây, khi bị thất nghiệp, anh được người mẹ có cá chất lạc quan khuyến khích anh nên nắm lấy cơ hội này để "khám phá cuộc sống", ngụ ý rằng, ở cái tuổi hai mươi bảy, những năm sống vô vị của anh đã sắp phải chấm dứt. Có điều, trong tâm hồn Allen, nỗi e ngại bị kẻ khác khước từ mạnh đến nỗi đã ngăn cản anh khỏi mọi ước muốn trải qua bất cứ cuộc mạo hiểm thực sự nào; do đó mà anh tìm trú ẩn trong thế giới nội tâm riêng và tự biện hộ rằng những tân tiến xã hội thì không phải là điều quan trọng nếu đem so sánh với những hoài bão lớn lao hơn của con người.

Tuy nhiên, khi đứng dưới ngọn đèn đường, hăm hồ trên từng trang sách chỉ dẫn, anh đã tự trách mình về sự hiểu biết hạn hẹp này, rồi cố gắng tìm kiếm những khách sạn gần nhất. Không may, cuốn cẩm nang tìm ra từ cái hộp đựng những vật dụng dành cho những "cuộc nghỉ hè tương lai" của mẹ anh lại thiếu mất trang chủ yếu nhất: bản đồ Dalat. Bà mẹ luôn thiết thực đã từng đoan xác với anh rằng loại sách chỉ dẫn sẽ chỉ khiến người ta phí tiền do bởi điều quan trọng hơn hết trong đó chính là cái bảng liệt kê những nơi chốn thú vị nhất cần được thăm viếng. Dù vậy, bà đã quên rằng trong loại sách đó, có một điều khác cũng quan trọng không kém chính là cái bản đồ có ghi "những nơi chốn thú vị" nói trên. Tiếc là trong cuốn này, "cái trang quan trọng" kia đã bị xé đi từ nhiều năm trước để sử dụng bức ảnh một cô gái VN trong chiếc "áo dài" truyền thống in ở mặt bên kia vào việc cắt dán một bức tranh nghệ thuật.

Allen cố gắng quên đi những gì đã làm để tập trung ý nghĩ vào tình trạng hiện tại của mình, nặn óc tìm cho ra những biện pháp có thể được. Bỏ lơ giải pháp hỏi đường, điều dễ làm nhất mà vẫn không để mất đi cá tính nhút nhát của mình, anh giả vờ như không nhìn thấy những nụ cười thân thiện của các cư dân địa phương đang nhìn anh một cách thương hại như cảm nhận được tình trạng bối rối của anh. Anh đang đói và mệt; cái túi xách cơ hồ chùng xuống dưới sức nặng của lo nghĩ. Và cho dù cái điều mà anh thêm muốn hơn hết trong lúc này là một cốc cà phê thì sự rụt rè cũng ngăn không cho anh lên tiếng nhờ kẻ khác giúp đỡ.

Anh ngồi ghé trên một băng ghế, cam đành trải qua một đêm không ngủ tại đây trong lúc bụng đói meo. Tâm trạng lạc lõng, anh quan sát nhà ga trống trơn và tự nhủ rằng sẽ nhờ ai đó hướng dẫn cho dù cái ý niệm bị chối từ làm trái tim anh đập mạnh trong sợ hãi. Anh phát hiện một cặp nam nữ đang nắm tay nhau bước dọc trên bờ hồ. Người đàn ông mặc áo thun và quần ngắn như

thể cái lạnh se sắt không làm ông ta lưu ý, mái tóc quăn màu hung làm cái đầu ông ta nhìn giống như một cái búp cái quái dị. Người phụ nữ thấp hơn một cái đầu, trang phục hợp thời với cái áo khoác ngắn bằng laine.

Ngay lập tức, Allen quyết định bỏ qua ý nghĩ ban nãy để dần bước với một kế hoạch mới, phù hợp với bản chất riêng: anh sẽ theo sau cặp này tới khách sạn của họ và lấy một phòng cho mình, từ đó tránh được bất cứ giao dịch xã hội nào. Anh hé môi cười một cách kiêu hãnh khi đeo cái ba lô lên vai và mau chóng bước theo sau hai người, giữ một quãng cách vừa đủ.

Hoàn toàn không hay biết về vai trò của họ trong cái kế hoạch khôn ngoan của Allen, cặp kia tiếp tục trò chuyện; người đàn ông nói thuần giọng Mỹ, còn người phụ nữ mà Allen nghĩ là người Việt Nam, nói tiếng Anh bồi.

"Đẹp quá! Nhất là vào ban đêm", người đàn bà nói.

"Cái hồ này tên gì?" người đàn ông hỏi.

Người phụ nữ quay mặt về phía hồ, đáp: "Hồ Xuân Hương."

Gục gật cái đầu, bà ta kể:

"Anh biết không, tại hồ này, mỗi năm đều có người tự tử."

Rồi bà chợt rùng mình.

Allen không biết được bà ta rùng mình vì lạnh hay vì những gì vừa mới nói

Người đàn ông nhìn chăm chăm mặt hồ, vẻ trầm ngâm như thể đang nhìn thấy ai đó đứng bên bờ sẵn sàng nhảy xuống.

"Đáng sợ thật! Có ai biết lý do tại sao không?"

Đứng sát hơn vào người đàn ông, người phụ nữ trả lời, "Người ta kể rằng có con ma tự tử sống trong hồ. Khi người bộ hành nào đi qua đó mà hạp với con ma ấy --"

"Hạp?"

"Đúng. Như hai người giống hệt nhau." Bà đâm ra bối rối.

Allen đoán rằng người đàn bà hiểu rõ ý nghĩa từ ngữ ấy nhưng bà chỉ gục gật đầu và tiếp tục kể câu chuyện của mình, "Con ma trong hồ sẽ bắt kẻ hạp với mình nhảy xuống nước tự tử. Và năm kế tiếp, con ma mới này sẽ lại bắt một kẻ khác nữa tự tử thế vào chỗ của mình. Giống như một sự xoay vòng."

Bây giờ đến lượt Allen rùng mình. Anh tiến lại gần cặp kia.

Người đàn ông bật cười to, đưa tay ôm vòng đôi vai nhỏ của người phụ nữ: "Em không thật tin như vậy chứ?"

Bà ta nhún vai, trả lời: "Nghe ai cũng nói vậy."

Lớp sương mù rơi chậm trên mặt hồ và cặp nam nữ tiếp tục im lặng đi bên nhau trong khi Allen theo sát phía sau, cố gắng để không bị phát hiện. Sau vài quãng đường vắng, cặp kia quay về phía phố phường nhộn nhịp đầy những người trẻ tuổi đang rong ruổi dọc theo các quán cà phê đông khách. Lập tức, Allen quên hẳn câu chuyện về những con ma trên hồ với những cái chết xoay vòng không bao giờ chấm dứt. Ngay cả cái kế hoạch hoàn hảo để tìm một nơi ngủ lại cũng rơi tuột khỏi đầu óc Allen khi anh bị lạc trong đám đông đang kêu gọi, mời chào những khách đi đường mua các túi kẹo hoặc các nắm xôi được gói lại trong các mảnh lá chuối màu xanh. Cà phê. Anh chợt nhớ cái ý muốn được có trong tay một cốc cà phê. Trong một thoáng, Allen cảm thấy thú vị và thoải mái giữa đám đông, bắt đầu tản bộ dọc theo hàng dài các quán cà phê, cố gắng tìm xem quán nào đáng để vào nhất. Sau cùng anh chọn quán Artista ở cuối dãy.

Bước lên những bậc tam cấp rồi lách người qua cánh cửa kính nặng nề, anh đứng tại chỗ một lát mà không được ai để ý đến. Các tiếp viên nam, nữ mặc áo sơ mi trắng quần đen vội vã đi ngang qua anh, chỉ quay về phía anh để đưa ra một cái cười xin lỗi bất cứ khi nào họ va chạm vào người anh. Anh đứng yên, càng lúc càng thêm lúng túng trong cảm tưởng như không được chào đón. Nên ngồi lại hay bỏ đi, anh tự hỏi? Sau vài phút, một trong những cô tiếp viên đang ngồi cạnh cái quầy, dáng rảnh rỗi lười biếng, trẻ và có vẻ mặt mệt mỏi, lê đôi chân về phía anh, ra dấu cho anh thấy một cái bàn trống phía sau. Đợi anh ngồi xuống rồi đưa cho anh một cái bảng giá, xong cô bỏ đi ngay. Allen ngã người trong cái ghế lót nệm của mình với cảm giác không thoải mái, và đâm ra càng nhớ nhà hơn. Anh nhớ căn phòng riêng trong ngôi của mẹ anh, nhớ những cuốn sách và con mèo nhỏ. Trên tất cả, anh nhớ sự quen thuộc hằng ngày.

Anh thở dài và đốt một điếu thuốc lá. Biết rằng không thể làm gì hơn ngoài chuyện phải cố gắng chịu đựng cho đến hết cuộc du lịch, anh đưa mắt quan sát bối cảnh chung quanh, đắm mình trong khói thuốc mù mịt. Ánh sáng mờ nhạt bởi những cái bóng đèn màu vàng được che đậy bên dưới những cái chụp bằng đồ gốm đơn giản, gắn trên nhiều góc. Không gian nhộn nhịp với những tiếng trò chuyện thì thầm, bạn bè kể cho nhau nghe những câu chuyện đầy sinh khí hay những tâm sự thầm kín, nhưng đa số là những cuộc hẹn hò của các cặp tình nhân.

Để quên đi sự cô độc và điều không tìm ra một nơi trú ẩn đêm nay, Allen chuyển sự chú ý của mình về một cặp trẻ tuổi đang ẩn trong một cái góc tối khuất lấp, cạnh bàn anh. Họ nòng nân xiết tay nhau, trao cho nhau những cái vuốt ve dịu dàng. Người nam nói nhỏ với người nữ câu gì đó khiến cô ta cười rúc rích. Allen cố vênh tai để nghe họ nói gì, hy vọng, trong vô hiệu, có thể bắt kịp vài chữ tiếng Việt anh đã học được từ trong cuốn sách chỉ dẫn. Anh bỏ rơi sự nghe lén của mình khi cô tiếp viên trẻ quay trở lại để hỏi anh muốn dùng gì. Anh đâm ra bối rối, nhìn suốt qua những trang của cái bảng giá được viết bằng ba thứ ngôn ngữ Anh, Pháp, Việt, rồi chọn một cốc café và một cái bánh nhỏ.

Khi anh quay lại phía hai người tình nhân trong góc thì thấy họ đang gọi tính tiền rồi khoác áo lạnh, quần khăn quàng và đeo găng tay. Chàng trẻ tuổi dịu dàng đưa tay kéo cái mũ áo khoác của cô bạn trùm lên đầu cô. Cô nở nụ cười, quàng cánh tay mình vào trong cánh tay anh ta và cúi đầu vào người anh. Đã sẵn sàng đối đầu với cái giá buổi của mùa thu, họ đi bộ xuống phố.

Allen cứ nhìn mãi cái nơi trống trơn mà cặp trẻ tuổi kia đã đứng khi cốc café và cái bánh ngọt được mang tới. Chưa bao giờ trong đời anh mà anh được ngồi trong một góc tối mân mê bàn tay một cô gái, chưa từng có cái cùi chỏ nào của anh được dùng làm đối tượng cho cái quàng tay của một cô gái, chưa từng bao giờ anh được kéo mũ áo khoác trùm lên đầu một cô gái để giữ cho cô khỏi lạnh. Và, anh phải xấu hổ mà tự nhận, chưa bao giờ trong 27 năm sống mà anh được đón nhận đôi môi của một cô gái đáng yêu nào đó đặt lên môi anh. Khi còn là một thiếu niên, anh từng có ý nghĩ ganh tị với những đứa bạn đồng tuổi đã dám nắm tay các cô gái trong các cái hành lang của trường, hoặc ngạc nhiên về những gì họ biết mà anh không được biết. Nhưng khi lớn hơn, sự

ganh tị được nhường chỗ cho nỗi buồn, một nỗi buồn không thể chối cãi rằng anh sẽ bị cô đơn cho đến cùng cuộc đời.

Quá trầm ngâm trong sự tự hạ mình đến nỗi Allen bỏ quên điều thuốc lá đang được kẹp giữa hai ngón tay cho đến khi nó cháy đến tận gốc, làm nhói đau anh. Anh dụi nó trong một cái gạt tàn và nhấp một hớp café. Quyết định tự thưởng thức hương vị ngon ngọt của cái bánh, dù chỉ trong một chốc, anh ngồi thẳng người chuẩn bị ăn cái bánh ngọt thì một giọng nói vang lên làm anh ngừng lại.

“Anh có hút thuốc phải không?” Allen nhìn lên và đối mặt với một cô gái VN gầy gầy, ăn vận đẹp đẽ, khoảng 20 tuổi.

Như lệ thường, cái miệng anh như đường tẻ cứng khi có sự hiện diện của bất cứ cô gái đẹp nào và anh chỉ có thể gạt đầu.

Cô gái cong góc môi màu đỏ lên, đưa cho anh điều thuốc lá vừa mới được đốt. “Xin anh hút giùm tôi?”

Allen nhìn cô, luống cuống và ngạc nhiên để ránh nhớ lại bất cứ tiếng Việt nào đã tự học. Trước kia anh chưa từng được một cô gái đẹp nào quan tâm tới, nói gì đến trò chuyện!

“Được không, thưa anh?” Nàng đưa điều thuốc cao hơn và vội vã quay đầu về hướng cửa, dùng bàn tay kia chỉnh lại sức nặng của cái túi quá khổ trên vai. Allen đỏ mặt rồi gạt đầu một cách không tự tin và giờ tay cầm lấy điều thuốc từ nàng. Hai đầu ngón tay nàng lướt nhẹ trên mu bàn tay anh, làm sống lưng anh chột như ớn lạnh. Cái lưỡi anh đơ ra, chỉ thốt được mỗi hai chữ “cảm ơn” bằng tiếng Việt. Nàng bật cười rồi vội vàng đi ra cửa.

Allen đưa điều thuốc của nàng lên môi hít một hơi. Mùi vị không quen thuộc và khác biệt với mùi thuốc anh vẫn hút. Anh biết là nếu hút nó thì sẽ phải ho dữ dội suốt đêm. Nhưng anh vẫn tiếp tục giữ nó trên môi, và ngay giây phút đó, một cảm giác rất lạ chiếm cứ lấy anh. Anh cảm tưởng như đang bay bổng. Điều thuốc trên môi là điều gần với một nụ hôn nhất mà anh chưa từng bao giờ có. Trái tim Allen đập nhanh trong một nhịp điệu mạnh mẽ và anh gần như muốn đứng dựng lên ngay giữa quán để điều khiển bản hòa tấu xúc cảm được tạo nên từ cái hôn thứ nhất trong đời. Tuy nhiên từ một cái gì không biết, anh tự kềm mình lại, trong óc lóe lên ý nghĩ rằng nàng có thể đã chọn anh một cách tình cờ để trao điều thuốc. Nhưng ý nghĩ này chỉ mới thoáng qua đã chột tắt đi liền, lưu lại trong anh một nỗi hân hoan hy vọng.

Anh giữ điều thuốc giữa hai ngón tay, xem xét nó thật kỹ, hy vọng tìm ra vài dấu vết nào đó của cô gái, cô gái “của anh”. Nàng là ai? Một sinh viên, có lẽ? Một nữ sinh viên đang cố gắng để trả tiền nhà trọ. Nàng học khoa gì? Có thể một cái gì đó lãng mạn và không thực tế như hội họa hay văn chương, anh đoán vậy. Anh tưởng tượng cái cách cô gái luôn cánh tay nàng trên tay anh và rúc sát vào người anh khi họ đi dạo với nhau. Nàng sẽ dạy anh tiếng Việt, dĩ nhiên. Và anh sẽ dạy nàng Anh ngữ. Nàng cần phải biết tiếng Anh để sống trên nước Mỹ.

Bỗng dưng, một ý nghĩ làm anh như khựng lại. Và sự quên bẵng một cách vô lý một chi tiết quan trọng nhất khiến anh bật cười to làm cho những người nơi những bàn gần đó nhìn về phía anh một cách ngờ vực. Anh chợt nghĩ có thể nàng chẳng muốn đi Mỹ. Dĩ nhiên! Vậy thì anh sẽ ở lại Việt Nam. Mua một căn

nhà nhỏ ngay tại Dalat này, mở ra một cửa hàng, có lẽ là một sạp sách, giống như những cái anh đã nhìn thấy ở Sài Gòn.

Hốt nhiên Allen nhận ra cái quán café Artista này mới tuyệt diệu làm sao, những người chủ, luôn cả cô chiêu đãi bé nhỏ đã mang cho anh một bình trà. Anh nhìn cô và toét miệng cười, nhẹ nhàng đặt điều thuốc lá trong cái gạt tàn như thể đang đặt một đứa bé vào trong nôi của nó.

“Cô tên gì?” anh hỏi cô.

“Tôi tên Xy.” Cô nở cái cười nguyệt nguyệt.

“A, Xy,” Anh lẩm nhẩm tên cô trước khi nói tiếp, “Chào cô Xy. Thành phố này đẹp quá, lạnh một chút, nhưng rất đẹp. Tôi đang nghĩ đến việc mua một căn nhà ở đây. Cô có biết căn nào định bán không?”

Xy toét miệng cười, cúi thấp đầu xuống, không hiểu gì cả.

Allen dường như không để ý đến điều đó, cứ nói liên hồi, “Và quán café này, cái quán này thật tuyệt! Tôi thích những những ánh đèn mờ tối và các cái góc kín đáo. Có lẽ tôi sẽ mua loại đèn ấy để thấp trong nhà tôi. Hmm.” Anh chăm chú nhìn nàng, khuôn mặt biến đổi trong cái nét mà anh hy vọng sẽ là một diễn tả thân thiện. Cô gái chỉ cười rồi nói, “OK. Tôi phải đi làm việc bây giờ ông ạ!”

Vừa quay đi, cô vừa thêm, “Vui lên!” như thể hai chữ đó (hai từ Anh ngữ ưa thích nhất của cô) là một câu trả lời cho tất cả những lời anh vừa nói ra, những lời mà cô không hiểu.

Câu nói cuối của cô vang vang trong tai anh và anh cảm thấy sung sướng hơn bất cứ lúc nào trước đó. Vâng, ta sẽ được hạnh phúc, anh nghĩ, ta “đang” hạnh phúc.

Với ý nghĩ đó, anh múc một miếng bánh đưa vào miệng. Hàm răng anh cào trên những khía kim loại của cái nĩa và cái lưỡi nhấm nháp mùi vị của nó, ngon đến độ chỉ trong mấy giây, cái bánh đã được ăn hết. Anh đốt một điều thuốc khác, ngả người trong ghế và nhìn quanh quán café mà cảm nghe vô cùng thoải mái với chính mình và với những gì chung quanh.

Cuối cùng anh mới hiểu ra ý nghĩa trong các cuốn phim tình cảm rẻ tiền. Tình yêu là điều huyền diệu nhất, say sưa nhất. Lần đầu tiên trong đời Allen cảm thấy giống như đang ở trong cùng một phe với tất cả mọi người và tất cả đều đứng về phía anh. Không thể tự kềm giữ sự sung sướng, anh bật cười to lần nữa, ao ước sao có được một người bạn ngay lúc này để chia sẻ mọi cảm nghĩ với anh ta.

Và gần như thể có ai đó đang đọc trong óc anh, một giọng nói cắt ngang sự vui thú của anh. “Cái gì làm cho ‘bạn’ quá vui như vậy?”

Tiếng nói đến từ một cái bàn đằng sau anh.

Allen quay lại và thấy một người trẻ tuổi mặc một cái áo lạnh có in hàng chữ New York University, một cái quần jean bạc màu hợp thời trang và một đôi giày hiệu Vans màu trắng, đang mỉm cười với anh. Người kia kiên nhẫn đợi một câu đáp, kéo ghế lại gần Allen hơn.

Cảm thấy bạo dạn và vui mừng hơn, Allen bắt đầu trò chuyện, bỏ rơi sự nhút nhát thường lệ của mình, “À, tôi vừa gặp một cô gái...”

Rồi quên hẳn rằng anh chưa từng gặp chàng thanh niên nọ, Allen kể rõ ràng từng chút cho chàng ta nghe toàn thể câu chuyện điều thuốc lá. Chỉ một điều anh không kể là ý nghĩ liên kết giữa điều thuốc lá và “nụ hôn thứ nhất trong đời” anh. Anh tự cảm thấy mình quê mùa trước cái vẻ ngang tàng của

con người bánh trai xa lạ này. Thay vào đó, anh tán tụng thêm về đôi má hồng của cô gái, sự láng mượt trên mái tóc cô, mùi thơm ngọt của loại nước hoa cô dùng, tất cả mọi chi tiết rất nhỏ mà anh đã cẩn thận lưu giữ trong đầu. Sau khi ngừng lời, Allen cảm thấy như hụt hơi, và thất vọng chút ít rằng cuộc phiêu lưu lớn nhất của đời mình lại có quá ít thì giờ để kể ra.

Kẻ lạ kia ngả người ra ghế, gật đầu, vẻ trầm ngâm. Không nói lời nào, anh ta nhấc cái phin lọc café lên. Allen nôn nóng đợi nhưng chẳng dám nói gì.

Cuối cùng chàng kia thở ra, ngẩng nhìn lên. “Đó là một câu chuyện thú vị. Hơi kỳ cục nhưng thú vị. Các cô gái VN—à, tôi cũng không hiểu. Có lẽ cô gái của anh đang vội vã.”

Anh ta cười với Allen một cách hạ cố, rồi nói thêm, “Ồ, tôi tên Lộ.”, giọng nói nhanh một cách nhất gừng đến nỗi Allen khó khăn lắm mới hiểu điều anh ta muốn bày tỏ.

Dù vậy, Allen vẫn nói “Còn tôi là Allen,” lòng âm thầm thú vị với từ ngữ “cô gái của anh.”

Lộ gật đầu, khuấy cốc café, “Rất vui được gặp anh.”

Anh ta ngừng một lát, rồi nói tiếp, “Nào, có câu chuyện tương tự xảy ra cho tôi năm ngoài trong chuyến đi VN thường lệ của tôi. Khi đó tôi đang ở trong một quán rượu đèn mờ ở Sài Gòn. Bạn biết, một nơi chốn không mấy đáng hoàng, ma túy và các loại như thế. Nhưng đó là nơi duy nhất vẫn còn mở cửa lúc 4 giờ sáng. Nên tôi ghé vào tìm vài thức uống cho, hmm, các cô gái kia.”

Lộ nháy mắt với Allen khi ấy đang đỏ mặt:

“Dù cách nào thì tôi cũng vẫn là người thua thiệt bởi vì những ngọn đèn cứ thay đổi màu sắc làm tôi không thể định được phương hướng. Vì vậy, không biết bằng cách nào mà cuối cùng tôi bị đẩy vào trong một căn phòng tối, loại đặc biệt, do khách đặt trước, bạn biết.”

Allen không tin rằng mình hiểu rõ những lời người kia giải thích, nhưng cũng gật đầu.

Lộ nói tiếp:

“Một vài cốc rượu tôi đang cầm trên tay bị sánh đổ làm tôi bực bội. Đột nhiên có hai cánh tay ôm lấy cổ tôi. Cánh tay của một cô gái, bạn biết, tôi chắc như thế. Rồi cảm nhận một đôi môi rất mềm đặt lên môi tôi. Tôi chẳng hề biết cô kia là ai, nhưng như thế đó, cái lưỡi vuốt ve lên xuống, hai cánh tay sờ mó tới lui.”

Anh ta lại nháy mắt với Allen. “Rồi cô ta bỏ đi, không nói một lời. Thế đó.”

“Bạn có đã tìm biết xem cô ta là ai chưa?” Allen hỏi.

“Nah. Nhưng phải nói rằng đó là cái hôn nồng nàn nhất mà từ trước và cả về sau, tôi chưa từng được nhận. Ê, có phải là một bí mật lãng mạn và sống động chẳng?”

Lộ cười khề một cách tự tin và kiêu hãnh.

Allen nhám nháp cốc café, không biết phải trả lời sao.

Lộ nhìn ra ngoài cửa sổ rồi uống hết cốc café của mình. “Nào, bây giờ tôi phải đi. Thật vui khi được gặp bạn, Allen. Chúc bạn may mắn với toàn thể câu chuyện cô gái thuốc lá của bạn.”

Anh ta đưa tay ra và Allen bắt lấy, mỉm cười ngượng nghịu:

“Cám ơn. Um, cũng chúc anh như thế.”

Anh hỏi tiếc ngay những gì đã nói sau khi những lời vừa thoát khỏi miệng anh, nhận thức rằng chúng thật vô nghĩa.

Lộ cười về khoai chí:

“Tốt. Mong sẽ gặp lại anh đâu đó!”

Rồi anh ta bỏ đi; một làn gió lạnh tạt nhanh vào quán khi cánh cửa vừa được mở.

Allen nhìn theo cái dáng xa dần của Lộ, lặng yên tự trách mình vì đã không hỏi Lộ về một khách sạn. Anh cũng thoáng thất vọng bởi sự thiếu sót tính chất thân thiết trong câu chuyện phiêu lưu của mình nếu đem so với chuyện của Lộ. Dù vậy, Allen cũng vẫn tin chắc rằng cô gái của anh sẽ quay lại quán café đêm đó nên quyết định ngồi lại chờ cô ta. Anh tự hứa rằng nếu cô ta quay lại, anh sẽ tiến tới trước cô, nhẹ nhàng nắm tay cô và nói cho cô nghe sự hiện hữu của cô đã thật quan trọng dường nào với anh, cho dù sự thật là họ chẳng biết gì về nhau. Anh tin tưởng rằng cô cũng cảm thức trong cùng cách nghĩ như anh. Nói chung, đây thật đúng là tình yêu được vẽ ra trên phim ảnh và trong các cuốn sách: điên cuồng và vô lý, có lẽ thêm chút mùi nguy hiểm. Anh sẽ không để cơ hội này trôi qua giống như Lộ đã làm với nàng con gái bí mật đã hôn anh ta.

Nón nóng giây phút được gặp lại người con gái, Allen thọc tay vào ba lô và rút ra cuốn sổ chỉ dẫn, cuốn sách chẳng có cái trang chỉ dẫn, cái vật tồng phạm duy nhất cho câu chuyện tình của anh. Với một tay, anh lật cao cổ áo jacket, trong khi tay kia mở cuốn sổ ra; rồi bắt đầu đọc những chữ mà anh từng nhiều lần đọc trước kia, nhưng chẳng chữ nào thấm vào óc, cho đến khi đôi mắt nặng trĩu và cái đầu gục xuống trước ngực.

Đang mơ màng theo bàn tay dịu dàng của cô gái mon tròn mái tóc thì anh chợt tỉnh và nhận ra rằng Xy đang lắc vai anh:

“Anh ơi! Đã khuya rồi, chúng tôi phải đóng cửa quán.”

Allen dụi mắt đứng lên, nhét cuốn sổ vào trong túi xách. Quán trống không. Xy đứng cạnh anh chờ đợi trong lúc anh cài giây kéo áo khoác, xong vác cái túi lên vai và loạng choạng bước ra khỏi cửa, miệng lầm bầm lời từ giã Xy.

Tâm trí Allen vẫn cứ bị xoay vòng bởi cô gái với liều thuốc lá. Nàng đã không quay lại, anh nhận biết trong cảm tưởng đau nhói một chút, rồi bắt đầu tự hỏi, không biết mọi người có từng đứng về phía anh không. Lẽ ra anh phải nhận thức rằng có thể cô gái không muốn bỏ phí đi một liều thuốc lá nên đã chọn anh bởi vì anh ngồi gần nàng nhất, đêm này, một cách cường điệu, anh lại cảm thấy mình là đối tượng nạn nhân của sự chọc ghẹo ác độc của cô gái, và của mọi người. Ngày mai, anh nghĩ một cách đầy thù hận, ngày mai ta sẽ bỏ đi và không bao giờ quay lại thành phố đáng ghét này nữa. Với ý nghĩ đó, anh đi lang thang trong đêm, giận dữ trong nỗi thất vọng và tức bực, tạm thời quên đi rằng anh không biết sẽ đi về đâu.

Trong quán café mờ tối, Xy đang bận dọn dẹp cái bàn Allen đã ngồi. Nàng sửa lại khăn trải bàn, kéo những cái ghế cho ngay ngắn. Dùng một cái giẻ ướt, nàng hát đi mọi dấu vết của những miếng bánh vụn. Sau cùng, với cử chỉ nhanh nhẹn, Xy trút sạch cái gạt tàn đầy những que diêm đã cháy và các mẫu thuốc lá thừa vào trong thùng rác. Xong tắt hết đèn, chỉ chừa lại một ánh trắng mờ trên mặt bàn, trần trụ, như thể chưa từng có ai ngồi ở đó.

(Viết trong tháng Tư 2009)

[]

